

fandt i den mange Bestemmelser, som vare høist urigtige, og disse respekterede derfor Ingen. Jeg skal saaledes eksempelvis nævne, at der var bestemt et meget høit Stempel for korte Brevler, Anvisninger og Udleveringsbrevler, men at ingen af disse Dokumenter nogenstinde bleve stemplede, eller at det dog i alt Fald var en ren Undtagelse, naar det skete. Man overtraadte uden videre Loven, idet den slet ikke kunde opretholdes. Det var nemlig en alfor høj Afgift, der skulde betales til Statskassen af korte Brevler, og disse vilde i det Hele taget slet ikke have kunnet trækkes, naar der skulde betales en saadan Afgift af dem. Det laa saaledes i Lovens selv, at den maatte overtrædes. Efter min Mening vil nu noget Eignende blive Tilfældet med Bestemmelsen i § 24. Det er fuldkommen sikkert, at den vil blive overtraadt, dersom den bliver til Lov.

Jeg kan heller ikke paa nogen Maade være enig med den ærede Ordfører i, at den, der tager en ham tilkommende og forfalden Betaling hos en Skyldner, ikke derved skulde bære sig ad som en Gentleman. Jeg tror, at han maa være fuldstændig berettiget dertil. Naturligvis bærer han sig ikke ad som en Gentleman, saasnart han derved vil forurette Andre. Men det er jo slet ikke Tanken med eller Følgen af, at han tager sin Betaling. Tanken er jo kun den, at han vil skaffe sig den Ret, som han har, ikke derimod, at han vil tiltage sig en Ret, som han ikke har, og den Ret, som man har, vil enhver Mand søge at faae. — Hvorledes man i Udlandet er tilfreds med de der gjældende, tilsvarende Bestemmelser, har jeg ikke nogen videre Kundskab om. I Frankrig har jeg ikke bevæget mig meget, men i England har jeg rigtignok ofte hørt, at man ikke er tilfreds med den gjældende Fallitlov. I det Hele er det imidlertid vistnok en meget vanskelig Sag at give en Fallitlov, hvormed Alle ere tilfredse. Fallit er jo nemlig en Tilstand, som medfører Tab for dem, som ere interesserede deri, og Folk ere aldrig tilfredse med at tabe, hvorledes Lovens saa end er indrettet. Men derfor at vedtage Bestemmel-

ser, som strax maa siges at være utilfredsstillende, forekommer mig dog ikke at være hensigtsmæssigt. — Naar man som en meget vægtig Grund til at foreslaa Bestemmelsen i § 24 om den, der modtager Betaling af en Skyldner kort forinden dennes Fallit, har anført, at Straffelovens § 261 bestemmer en meget streng Straf for en Debitor, som begunstiger den ene Kreditor paa en andens Bekostning, saa forekommer det mig vel, som det ogsaa fra anden Side er blevet ytret; at Straffeloven i saa Henseende ikke gjør Andet end, hvad der er fuldstændig rigtigt, idet en myndig Mand ikke, hvor haardt han end trænges af sin Kreditor, maa begunstige den ene af disse fremfor den anden, men at der unegtelig er en meget stor Forskjel mellem dette Tilfælde og saa det, at en Mand tager imod de Penge, som han har tilgode. Han har slet ikke og skal ikke have nogen Kontrol med sin Debtors Affærer, og han veed ikke, hvorledes hans Debitor ellers vil bruge disse Penge, og om de paa nogen Maade ellers ville komme enten ham eller Andre tilgode i Konkursmassen. Han bør derfor tage sine Penge, og der er saaledes heller ingen Grund til, at han skal udbetale dem igjen. Han kan ikke vide, at og om han ved at modtage dem, foruretter andre Kreditorer, og det er slet ikke hans Sag at paa se; hans Sag er det kun at skaffe sig Skyldgjørelse for sin Ret. At dette kan medføre Misbrug er vel ganske vist. Men ved alle saadanne større Friheder staves der Misbrug, og det er kun det samme Argument, som kan anføres og altid er blevet anført mod Indrømmelsen af alle mulige Friheder, baade mod Trykkefriheden og mod Associationsfriheden og Næringsfriheden og mod alle andre Friheder, og der indeholdes derfor slet ikke heller heri nogen Grund til paa dette Punkt at træffe saadanne indskrænkende Bestemmelser som den i § 24 indeholdte.

Naar jeg flere Gange tidligere er kommen tilbage til de Vædringsforslag, som jeg har stillet for det Tilfælde, at mine principale Forslag ikke skulde gaa igjen-